

[Charlotte Enevoldsen]

Jeg er også glad for, at vi har fået markeret vores ideologiske forskel, hvis vi skal kalde det det. Vi er jo ikke meget for ideologier.

Lysholm Christensen (KRF):

Ikke al lovgivning vækker lige stor opsigt, men lovgivning om vore universiteter går aldrig stille af. Det var ikke tilfældet, da den nugældende styrelseslov blev til i begyndelsen af 1970'erne, og det har heller ikke været tilfældet denne gang. Love om universiteter vedrører forvaltning af en meget stor post på vores finanslov, og så lægger det rammerne for mange menneskers dagligdag, det være sig studerende, undervisere eller forskere, som alle har mange ressourcer til rådighed intellektuelt, oratorisk, socialt og politisk, og derfor giver det jo traditionelt lidt støj i medierne, når der skal røres ved denne lovgivning.

I Kristeligt Folkeparti glæder vi os over, at det, man kunne kalde »ånden fra 68«, nu bliver afløst af en styrelseslov, som passer til 1990'erne – en lov, som tydeligere placerer ansvaret administrativt, økonomisk og med hensyn til undervisningskvalitet.

Vi glæder os over, at berøringsangsten i forhold til erhvervslivet bliver afløst af samarbejde.

Ændrede vilkår for universiteternes dagligdag har gjort en ændring af loven nødvendig. Og i den forbindelse tænker vi i særlig grad på den stigende internationalisering, nye finansieringskilder og en bredere vifte af uddannelsesstilbud – alt sammen noget, som har været med til at ændre universiteternes dagligdag og arbejdsvilkår. Endelig er der vel også en erkendelse af, at den nugældende lov har nogle svagheder, som trænger til at blive afløst af mere tidssvarende lovgivning.

Vi tilslutter os princippet om den enstrengede ledelses- og rådsstruktur, den såkaldte ledelsessøjle, bestående af rektor, dekaner, studieledere og institutledere. Det er ikke en tilbagevenden til tidligere rektorvælde, så vidt vi opfatter det, men det er ganske enkelt at give lederne muligheder for at udøve deres hverv på hver deres niveau.

Strukturen med kollegiale organer på alle niveauer sikrer, at der fortsat bliver en demokratisk ledelse, for her skal de demokratiske valg jo foregå, og her skal beslutningerne træffes i samarbejde.

Det er vores opfattelse, at lovforslaget indebærer en nødvendig modernisering og forenkling af beslutningsgangen. Og de studerende får ikke deres indflydelse beskåret; de får større indflydelse på undervisningens tilrettelæggelse, og studienævnene får selvstændig budgetkompetence.

Vi noterer os også med glæde, at der nu indføres eksterne repræsentationer i konsistorium og fakultetsråd. Det er vigtigt, at de højere læreanstalter bliver mere aftagerorienterede, og at der bliver gode samarbejdsrelationer med erhvervslivet.

Det er glædeligt, at der nu efter flere års debat snart kan findes en afslutning, således at vi kan samle os om dette lovforslag og få en tidsvarende lovgivning for vore universiteter. Vi glæder os særlig over, at de fleste af Folketingets partier står bag dette lovforslag.

Dermed skal jeg blot tilsige Kristeligt Folkepartis støtte til lovforslaget. Vi medvirker gerne til en hurtig og grundig udvalgsbehandling.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Der er indgået et ægte nationalt kompromis efter 20 års strid om universitetsstyrelsesloven. Forskellen fra det andet nationale kompromis, der er indgået, er, at SF, der oprindeligt havde en nøgleposition, startede forespørgselsdebatten og skrev den dagsorden, der blev vedtaget, til sidst endte i den gode gammelkendte, hyggelige hængeskøjle. Det er vi alle sammen kede af, og det har præget debatten, men det skal jeg ikke sige meget mere om.

Vi har skabt bred enighed her i Tinget om en sanering, en forenkling, en effektivisering af universiteternes ledelsesstruktur med færre i de styrende organer og med en selvstændig ledelsesstrang i strukturen, som giver de valgte ledere et rum, hvor der er et personligt ledelsesansvar. Men dette sidste er hverken halvfacisme eller udtryk for trang til stærke ledere. Det er noget helt normalt, som man har overalt i den øvrige offentlige sektor og naturligvis også i den private sektor.

Hele undervisningssektoren er præget af, at ledelsen har et personligt ledelsesansvar. Det, der adskiller universiteter og højere læreanstalter, og som fortsat vil adskille universiteter og højere læreanstalter fra alle øvrige offentlige institutioner, er den meget store grad af kol-